

- 2) Finder de ovenfor nævnte Bristol-Myers Squibb-kriterier og navnlig den såkaldte nødvendighedsbetingelse også anvendelse, hvis varemærkeindehaveren i forbindelse med markedsføringen af flasken, som indeholder kuldioxid, har forsynet denne med sit varemærke, som både er anbragt på flaskens etiket og indgraveret i flaskehalsen, og en tredjemand med henblik på videresalg genpåfylder flasken med kuldioxid, fjerner den originale etiket fra flasken og erstatter den med en etiket, som er forsynet med tredjemandens eget varemærke, mens varemærket tilhørende den person, der oprindeligt markedsførte flasken, samtidig fortsat er synligt i indgraveringen på flaskehalsen?
- 3) Kan der i den ovenfor beskrevne situation indtages det standpunkt, at fjernelsen og erstatningen af etiketten med varemærket principielt medfører en risiko for varemærkets funktion som garanti for flaskens oprindelse, eller har det med hensyn til anvendeligheden af betingelserne for ompakning og ny etikettering betydning, at
- det må lægges til grund, at målgruppen når til den opfattelse, at etiketten udelukkende henviser til oprindelsen af kuldioxiden (og dermed det selskab, der genpåfylder flasken), eller
 - det må lægges til grund, at målgruppen når til den opfattelse, at etiketten i det mindste delvis også henviser til flaskens oprindelse?
- 4) Såfremt fjernelsen og erstatningen af CO₂-flaskernes etiket bedømmes ud fra nødvendighedsbetingelsen, kan den omstændighed, at de etiketter, som varemærkeindehaveren har anbragt på de markedsførte flasker, tilfældigt beskadiges eller falder af, eller at de er blevet fjernet og erstattet af et selskab, der tidligere har foretaget genpåfyldning, da udgøre en omstændighed, som gør, at erstatning af etiketterne med en etiket fra det selskab, der foretager genpåfyldning, hvilken procedure standardmæssigt gennemføres af sidstnævnte, må anses for nødvendig for at markedsføre de genpåfyldte flasker?

(¹) Dom af 11.7.1996 (forenede sager C-427/93, C-429/93 og C-436/93, Bristol-Myers Squibb m.fl., EU:C:1996:282).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzgericht (Østrig) den 30. marts 2021 —
DN mod Finanzamt Österreich**

(Sag C-199/21)

(2021/C 242/12)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DN

Sagsøgt: Finanzamt Österreich

Præjudicielle spørgsmål

Første spørgsmål, som er forbundet med andet spørgsmål:

Skal formuleringen »den medlemsstat, der er kompetent med hensyn til pensionen« i artikel 67, andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 (¹), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 (²), fortolkes således, at der herved forstås den medlemsstat, der tidligere i sin egenskab af beskæftigelsesstat var kompetent med hensyn til familiedydelserne, og som nu er forpligtet til at betale den alderspension, der består et krav på som følge af, at den pågældende har udøvet retten til arbejdskraftens frie bevægelighed på medlemsstatens område?

Andet spørgsmål:

Skal formuleringen i artikel 68, stk. 1, litra b), nr. ii), i forordning (EF) nr. 883/2004 »ret til ydelser i kraft af modtagelse af en pension eller en rente« fortolkes således, at en ret til familiedyelse anses for at opstå i kraft af modtagelse af en pension eller en rente, når der for retten til familiedyelse for det første er fastsat et kriterium om modtagelse af en pension eller en rente i EU-retlige regler ELLER retsfor skrifter i medlemsstatens lovgivning, og for det andet at dette kriterium om modtagelse af en pension eller en rente faktisk opfyldes, således at den »blotte modtagelse af en pension eller en rente« ikke er omfattet af artikel 68, stk. 1, litra b), nr. ii), i forordning (EF) nr. 883/2004, og den pågældende medlemsstat EU-retligt set ikke er »pensionsstaten«?

Tredje spørgsmål, der er relevant i stedet for første og andet spørgsmål, såfremt retten til en pension eller en rente i sig selv er tilstrækkeligt til at definere en stat som pensionsstat:

Skal formuleringen »et forskelsbetinget supplement udredes om fornødent for den del, der overstiger dette beløb« i artikel 68, stk. 2, andet punktum, anden halvsetning, i forordning (EF) nr. 883/2004, når der modtages en aldersrente, der er opnået ret til på grundlag af bestemmelserne i forordningerne om vandrende arbejdstagere og inden da som følge af udøvelse af beskæftigelse i en medlemsstat på et tidspunkt, hvor enten blot bopælsstaten eller begge stater endnu ikke var EU-medlemsstater eller medlemsstater i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, set i lyset af EU-Domstolens dom af 12. juni 1980, sag 733/79, Laterza, [EU:C:1980:156] fortolkes således, at familiedyelsen også garanteres i videst muligt omfang i forbindelse med modtagelse af pension?

Fjerde spørgsmål:

Skal artikel 60, stk. 1, tredje punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 ⁽¹⁾ fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for § 2, stk. 5, i Familienlastenausgleichsgesetz 1967 (lov om udligning af forsørgerbyrder 1967), hvorefter det i tilfælde af skilsmisse forholder sig således, at den forælder, der forestår husholdningen, har ret til børnetilskud og børnefradrag, så længe det myndige barn, der studerer, hører til dennes husstand, også selv om den pågældende forælder hverken har ansøgt om familiedyelsen i bopælsstaten eller pensionsstaten, hvorfor den anden forælder, der er bosat i Østrig som pensionist og faktisk er den eneste, der afholder udgifterne til barnets underhold, kan støtte et krav på børnetilskud og børnefradrag fra den kompetente institution i den medlemsstat, hvis retsregler har forrang, direkte på artikel 60, stk. 1, tredje punktum, i forordning (EF) nr. 987/2009?

Femte spørgsmål, der er forbundet med fjerde spørgsmål:

Skal artikel 60, stk. 1, tredje punktum, i forordning (EF) nr. 987/2009 desuden fortolkes således, at det for at EU-arbejdstageren kan have partsstilling i sagen om familiedyelser i medlemsstaten endvidere kræves, at forsørgelsen i det væsentligste påhviler denne som omhandlet i artikel 1, litra i), nr. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004?

Sjette spørgsmål:

Skal bestemmelserne om dialogproceduren i henhold til artikel 60 i [forordning (EF) nr. 987/2009] fortolkes således, at institutionerne i de involverede medlemsstater ikke blot skal gennemføre en sådan procedure, når der er tale om tilkendelse af familiedyelser, men også, når der er tale om tilbagesøgning af familiedyelser?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012 om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 (EUT 2012, L 149, s. 4).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16.9.2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning nr. 883/2004 (EUT 2009, L 284, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Veliko Tarnovo (Bulgarien) den 6. april 2021 — »AGRO — EKO 2013« EOOD mod Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«

(Sag C-217/21)

(2021/C 242/13)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Veliko Tarnovo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »AGRO — EKO 2013« EOOD

Sagsøgt: Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«